

[Kristen Amby.]

jeg forstaaer den ærede socialdemokratiske Ordfører, ønsker man Lovforslaget sendt i Udvalg; om Regeringen saa efter eventuel Forelæggelse af et Forslag til Lov om Ændringer i Presseloven vil foranledige et saadant Forslag henvist til det samme Udvalg, det er en anden Side af Sagen.

Med disse forholdsviis korte Bemærkninger — der vil jo under Sagens videre Behandling blive Lejlighed til ganske anderledes indgaaende at beskæftige sig baade med Enkeltheder og med Principper — skal jeg anbefale, at Sagen kommer i Udvalg, og at man i øvrigt stiller sig velvilligt overfor Tendensen i Lovforslaget.

Steen: Jeg kan være enig med den ærede Forslagsstiller i, at Forholdenes Udvikling har gjort selve Spørgsmaalet om en Ændring af den gældende Presselov naturligt, men jeg maa sige, at efter min Bedømmelse egner det foreliggende Lovforslag sig kun lidet til at være Udgangspunkt for en saadan Revision af Presseloven. Det er jo et Par Ting, plukket ud af Presseloven og dermed af sin naturlige Sammenhæng, der stilles Forslag om, og at skride til en isoleret Lovgivning derom kan efter min Mening kun være rimeligt, hvis Forholdet var det, at der netop paa dette Omraade forelaa Nødssituationer, overfor hvilke der nu maatte skrives ind. Men det kan jeg ikke erkende, at der gør; mine Erfaringer fra 15 Aars Deltagelse i det offentlige Liv gaar i modsat Retning. Jeg synes, at den Behandling, Pressen har givet mig, er baade naadig og skaansom, og hvis den ærede Forslagsstiller vilde anlægge en lige saa upartisk og objektiv Betragtning for sit Vedkommende, er der ingen Tvivl om, at han vilde komme til samme Resultat.

Dette mere personlige Vidnesbyrd fremkommer som et naturligt Svar paa den ærede Forslagsstillers Meddelelse til os om, hvilke personlige Forfølgelser og Lidelser han efter sin egen Bedømmelse har været ude for. Nu rettede han sit Skyts imod et Blad, om hvilket det er mig bekendt, at de Tanker, som han og hans Parti kæmper for i dette Folk, dør har mødt en Gæstfrihed som vel ikke i noget andet Blad i Landet, tør jeg roligt sige. Og hvad er saa Resultatet af disse Besværigheder, som den ærede Forslagsstiller har været ude for? Ja, de er blevet, at han, pukkende paa sin Ret i Henhold til Presseloven, da Venskabet hørte op, fik den paagældende

Redaktør dømt og ikendt Sagens Omkostninger! Men kunde det ærede Medlem i og for sig ikke være tilfreds med det og falde til Ro derved? Det bliver dog nærmest et Argument for, at man meget vel kan væрге sig netop ved Hjælp af den gældende Presselov og endda faa anvist Folk, hvor de i Fremtiden kan læse de Guldkorn, som man hidtil har kunnet finde at læse i det paagældende Blad. (*Axel Dam:* Det kostede ogsaa Penge!). Men dem skulde Modparten jo betale. (*Axel Dam:* Nej, ikke det hele!). Ja, men det sagde dog den ærede Forslagsstiller nu.

Imidlertid, nu bliver Forslaget henvist til et Udvalg, og dør skal mit Parti og jeg være rede til at drøfte den Tanke, som Forslaget er Udtryk for.

Aksel Larsen: Det fremsatte Forslag til Lov om Tilføjelser til Presseloven er herfra blevet motiveret væsentligt med visse personlige Erfaringer og Betragtninger, er ogsaa til Dels blevet behandlet herudfra af de forskellige borgerlige Partiers Ordførere, og der har ved denne Lejlighed, stort set, været Enighed om at pukke paa egen og gensidig Hæderlighed. Nu regner jeg ikke med, at jeg kan komme ind under den Betragtning, har heller ikke synderlig Lyst til det, fordi det er ganske imod vor Opfattelse, dette, at der skulde findes en almindelig anerkendt Form for Hæderlighed; indenfor borgerlig Politik i det hele taget kunde man vel nok have Lov til at sige, at Hæderlighed overhovedet ikke findes, at Politik og Hæderlighed er Begreber, som ikke har noget med hinanden at gøre. Men derudover vil jeg i hvert Fald sige, at hvad angaar Hæderligheds-, Retfærdigheds- og Retsbegreber, saa har, som jeg tidligere har anført fra denne Talerstol, hver Klasse sine, og derfor er det naturligvis ganske andre, der gør sig gældende for Arbejdernes Vedkommende end for de borgerlige Grupper og Partiers Vedkommende.

Hvad selve Lovforslaget angaar, giver det Udtryk for den Opfattelse, at Pressen i Danmark er et Slags idealistisk Foretagende, som udgives, redigeres og skrives af enkelte Personer, der forudsættes at have et personligt Hæderlighedsbegreb, og hvor dette ikke helt slaar til, maa man altsaa ad Lovgivningens Vej komme dem til Hjælp, saaledes at de ogsaa virkelig handler fuldt ud hæderligt i deres Behandling af eventuelle Modstandere. Det havde været noget mere interessant, hvis Retsforbundet havde forsøgt at give en principiel Begrundelse for